

що зависи отъ друго нѣщо. Сичко е свѣзано между себѣ си. Когато са разрушава или когато умира единъ предмѣтъ, то тоя си часъ на неговото мѣсто са появява други — смъртъта произвежда новъ животъ. Послѣ смъртъта на растенията и на животните, тѣлата имъ отиватъ въ земята, гниятъ, придобиватъ нова форма и даватъ животъ на новите растения и животни. Наслѣдниците на ония растения, отъ които са ние храниме днесъ, щатъ да са хранатъ отъ нашите тѣла и щатъ да хранатъ нашите синове. И така, сичко, щото е живѣло прѣди нѣколко милиона години, живѣе и днесъ и ще да живѣе и за напредъ. Сичко са измѣнява, но нищо са не унищожава. Шекспировскиятъ Хамлетъ има пълно право да каже, че царьтъ е излѣлъ просѣкътъ, а просѣкътъ ъде царьтъ. Но за тие нѣща азъ ща да ви разскажа въ друга една книжка.

Сичкото това, щото ви разказахъ по-горе, съставлява отдѣлна наука, която са нарича *химия*. По-знаменитите химици сж: Либихъ, Берцелиусъ, Кошъ, Мусиратъ, Шериданъ, Ренийо, Отто-Грагамъ, Кагуръ, Гмелинъ, Одлингъ, Хорутъ-Безанецъ, Хотлибъ, Щамеръ, Жераръ, Беръ, Кнопъ, Шереръ, Фрезениусъ, Розе, Вике и Леманъ. Химията са дѣли на *неорганическа* и *органическа*. Първата са занимава съ ископаемите, а втората съ животните и растенията. Органическата химия е твърде занимателна, защото тя открива отъ какво е съставено нашето тѣло.

Даже и въ старите времена сж биле увѣрени, че главната храна, която е най-необходима за човѣкътъ, е въздухътъ; но какъ дѣха човѣкъ и защо той дѣха, за това сж разказвале само едни приказници.